

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL MONSTRE DELS GELS

Estrella Polar

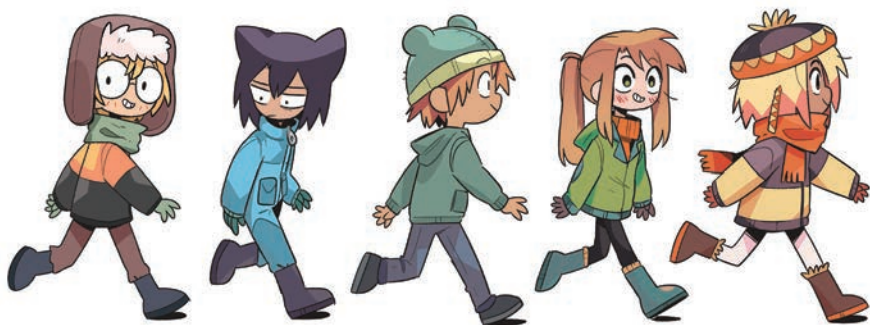
Il·lustracions de Carles Dalmau

SUSANNA ISERN

MAGIC ANIMALS

EL MONSTRE DELS GELS

Il·lustracions de Carles Dalmau

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *El monstruo de los hielos*

© del text: Susanna Isern, 2023

© de les il·lustracions: Carles Dalmau, 2023

© de la traducció: Ariadna Ausió, 2023

Assistent de color: Alejandro Vázquez

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-690-8

Dipòsit legal: B. 18.396-2023

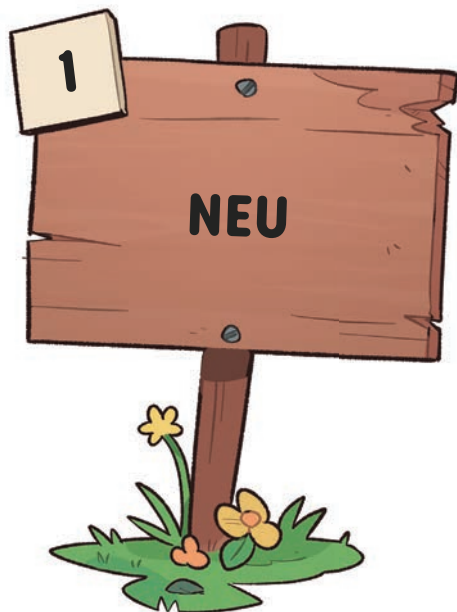
Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueix a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A **Grup62** agraiem que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Un dels meus llocs preferits és la cabana de l'arbre. Està construïda al jardí de la Casa dels Animals Perduts i allà és on ens trobem els Magic Animals per jugar, per fer-nos confidències i, si cal, per preparar-nos contra els atacs del malvat mag Otto i la seva ajudanta Hela Crow.

Ui, disculpa! Vaig massa de pressa i no em

segueixes? Mira, els Magic Animals som éssers màgics, meitat nens i meitat animals. Jo, per exemple, soc mig nena i mig ocell; per això em dic Abi Bird.

El cas és que aquesta història que t'explico comença precisament a la cabana de l'arbre

mentre fèiem una partida al supertrepidant joc de l'oca.

M'imagino que deus pensar que aquest joc no és gens emocionant, però això és perquè encara no t'he explicat que les fitxes eren oques de debò. Quina una que es va muntar!

—Ei, Èric! La teva oca és una tramposa! —em vaig queixar—. Ha avançat cinc caselles més del compte.

—La Cloe l'està mirant amb ulls llaminers —es va defensar l'Èric—. La pobra té por.

—Alça! Quin desastre! —va dir la Yuna—. Doncs a la meva li ha vingut diarrea...

—Quina pasterada més pudent! A aquest pas no acabarem mai la partida —em vaig lamentar. Tot i que la meva oca també estava fent de les seves, s'havia posat a covar una patata i no hi havia qui la mogués de la casella de sortida.

—Està nevant! —va exclamar la Yuna de sobte.

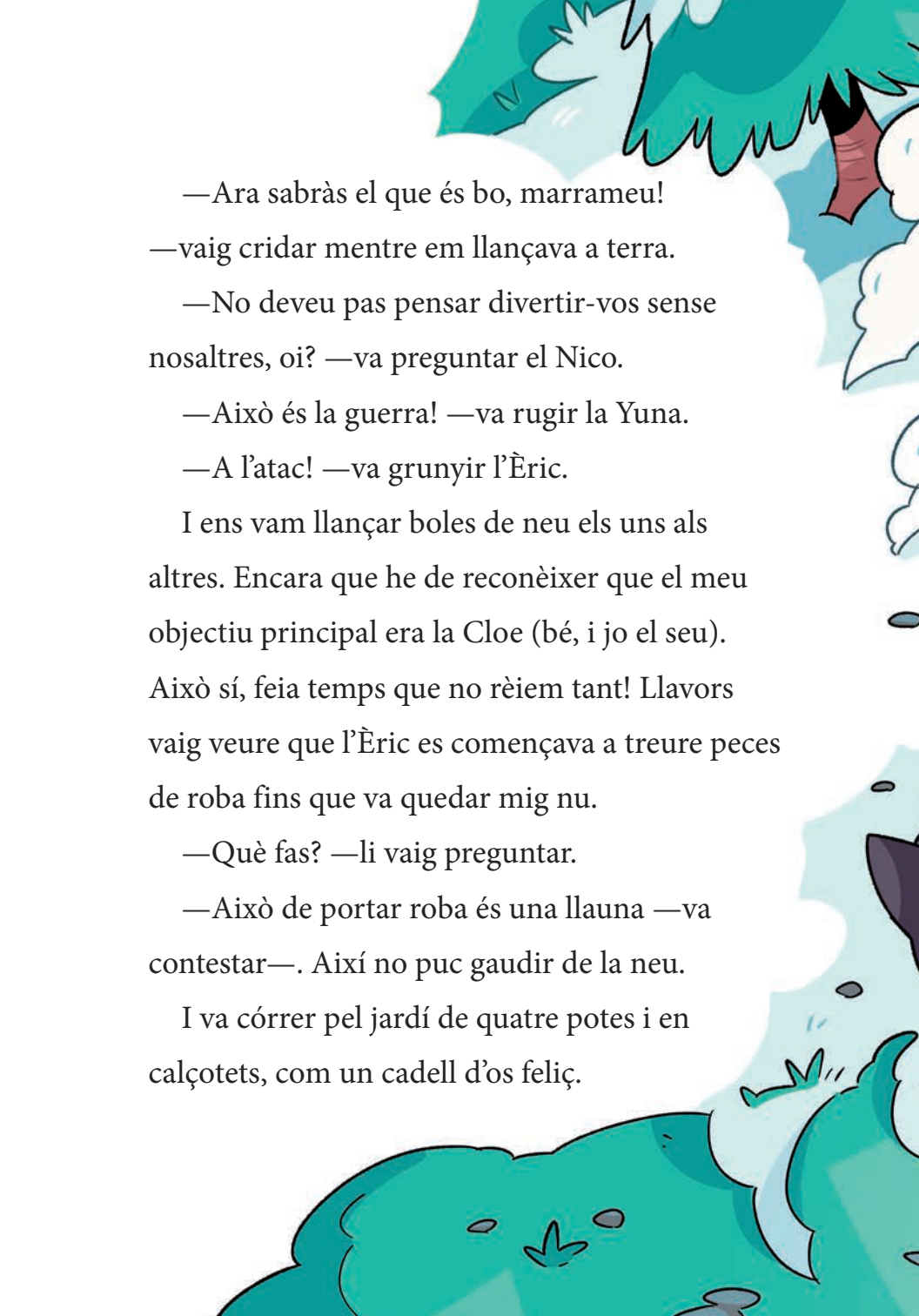
Vam treure el cap per la finestra. La Yuna tenia raó. Milers de flocs lleugers i esponjosos queien dels núvols i el jardí estava quedant cobert amb un mantell blanc.

De sobte vaig sentir un fort impacte a la galta. Algú m'atacava?

—Està freda, ocellet? —va preguntar la Cloe.
Havia saltat al jardí i m'observava amb la seva peculiar mirada de dos colors.

—Ara sabràs el que és bo, marrameu!
—vaig cridar mentre em llançava a terra.
—No deveu pas pensar divertir-vos sense nosaltres, oi? —va preguntar el Nico.

—Això és la guerra! —va rugir la Yuna.

—A l'atac! —va grunyar l'Èric.

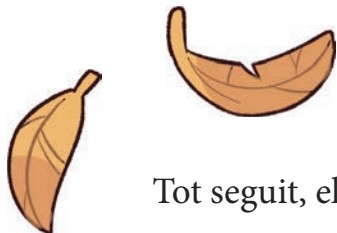
I ens vam llançar boles de neu els uns als altres. Encara que he de reconèixer que el meu objectiu principal era la Cloe (bé, i jo el seu). Això sí, feia temps que no rèiem tant! Llavors vaig veure que l'Èric es començava a treure peces de roba fins que va quedar mig nu.

—Què fas? —li vaig preguntar.

—Això de portar roba és una llauna —va contestar—. Així no puc gaudir de la neu.

I va córrer pel jardí de quatre potes i en calçotets, com un cadell d'os feliç.

Tot seguit, el que semblava un animal em va saltar a sobre del cap i es va començar a bellugar de manera sobtada.

—Si jo fos tu, no em mouria —va advertir la Cloe—. Tens una taràntula al cap.

Em vaig quedar paralitzada. Una cosa és una entranyable aranya de potes llargues com les que viuen als sostres de les cases i una altra de ben diferent aquests éssers esgarrifosos i peluts, grossos com ratolins, de queixals poderosos. La Cloe va aprofitar aquell moment per llançar-me a la cara una bola de la mida d'un meló. Em va entrar neu fins a la gola.

—Ets una traïdora —vaig remugar.

—Ha, ha! —va riure la Cloe—. Que innocent!

—Però... així doncs, la taràntula...

En aquell moment, la cua d'una musaranya

entremaliada se'm va despenjar davant dels ulls. Tots van començar a riure, fins i tot jo (bé, la Cloe també es va fregar les mans). Aquella tarda ens ho vam passar pipa amb la batalla de boles glaçades; el que ignoràvem era que, molt aviat, la neu es convertiria en un autèntic malson.

